

SPRANKELS

SPRANKELS

EEN SPROOKJESBOEK

CATHINCA VAN SPRUNDEL - LARA REIMS - TUULA PERE

İLKNUR ÖZDEMİR - MIHALIS MAKROPOULOS - ROBERTA MARTINETTI

ERICK SANTOS CARDOSO - CHIARA DE GIORGI

Sprankels
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Cathinca van Sprundel, Tuula Pere,
Lara Reims, İlknur Özdemir, Mihalis Makropoulos,
Roberta Martinetti, Erick Santos Cardoso.
Samengesteld door Ünver Alibey
Voor-, nawoord en biografieën: Chiara de Giorgi

Omslagontwerp: Jen Minkman
Illustraties: Valentina Bardazzi
Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman
Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Voor het eerst verschenen in november 2024
ISBN 978-94-93265-90-5
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I N H O U D

Chiara De Giorgi – Inleiding	7
1. Cathinca van Sprundel – Het elfje dat haar vuur verloor	11
2. Tuula Pere – De verboden parel	31
3. Lara Reims – Elsie en de kapotte toverstaf	49
4. İlknur Özdemir – Waar verdwijnt alles naartoe?	67
5. Mihalis Makropoulos – De jongen die een kikker werd	91
6. Roberta Martinetti – Hally en het vampierkasteel	105
7. Erick Santos Cardoso – De paarse draak	133
Chiara De Giorgi – Conclusie	157

INLEIDING

Mevrouw Mirakel was een toverfee. Dat was ze al heel lang. Eigenlijk haar hele leven al. En als je al zólang een fee bent, laat je de hele tijd magisch stof op aarde vallen. Dat is onvermijdelijk.

Magisch stof is anders dan het gebruikelijke, stoffige stof waar je van moet niezen. Deze magische sprankels zijn zacht, soms glinsteren ze en ze bevatten stukjes magie. De sprankels bestaan echt, maar tegelijkertijd ook niet, op magische wijze. Je moet er wat zout op gooien om ze stabiel te maken. Magisch stof werd voor het eerst ontdekt door professor Alfonso Suikerriet, een baanbrekende magische wetenschapper die experimenteerde, observeerde en elfjes analyseerde om te begrijpen hoe hun magie werkt. En voordat hij in suikerriet werd veranderd door een boze fee van wie hij de vleugel had ingedeukt (en dat was geen vergissing; hij was gewoon nieuwsgierig, zoals alle wetenschappers dat zijn), slaagde hij er zelfs in om een boek over dit onderwerp te publiceren. Helaas schijnt dat boek onder mysterieuze omstandigheden te zijn verdwenen. Maar in tegenstelling tot zijn boek is professor Suikerriet vandaag de dag nog steeds te bewonderen in Kew Gardens, waar hij direct na zijn metamorfose werd geplant.

Mevrouw Mirakel, die nog nooit van professor Suikerriet had gehoord en niet wist hoe deze magie werkte, zat vol sprankels en alles wat ze deed was een beetje magisch, zelfs als het niet haar bedoeling was om een spreuk uit te spreken.

Als Mevrouw Mirakel bakte, kwam er bijvoorbeeld wat van haar magische stof uit haar vingertoppen in de taart terecht, zodat haar gasten zonneschijn en een zomerbries konden proeven als ze in haar aardbeientaart beten.

Als Mevrouw Mirakel haar tuin verzorgde, viel haar stof op de bloemen en als je haar ooit bezocht, kon je haar lachende petunia's zien en je verwonderen over haar dromende zonnebloemen.

Als ze sokken en wanten breide, doordrenkte ze de wol met haar sprankels, dus als iemand de sokken of wanten droeg die ze had gebreid, voelden ze zich net alsof hun voeten of handen in een wolk waren gewikkeld en konden ze het maanlicht ruiken.

En als Mevrouw Mirakel haar huis opruimde... dan stofte ze de boekenkasten af en klopte de tapijten en dekens uit, en al het magische stof dat opdwarrelde vloog het raam uit om door de westenwind over de hele wereld te worden meegevoerd. Als dat stof op een schrijver viel, vulde het diens geest met prachtige ideeën en kon zo'n auteur de drang om te gaan zitten en een magisch verhaal te schrijven niet weerstaan.

Het is nog niet zo lang geleden dat Mevrouw Mirakel haar grote schoonmaak deed. En op die dag vlogen er heel veel sprankels uit haar raam...

HET ELFJE
DAT HAAR
VUUR
VERLOOR

CATHINCA VAN SPRUNDEL

‘A^{u!}

Een vonk uit het kroonsteentje raakte Cathinca's vinger. Het was de zoveelste vruchteloze poging om de lamp te verwisselen. Hoeveel schrijvers heb je nodig om een lamp te vervangen? Meer dan één, blijkbaar, want het lukte haar niet.

Hmmm... Het was donker in de kamer en ze wilde op haar harp spelen. Er kwam een optreden aan op een middeleeuws fantasyfestival en ze moest oefenen. Als Cathinca niet aan het schrijven was, zong ze graag en speelde ze Keltische muziek op haar harp. Doordeweeks had ze een kantoorbaan als tekstschrijver. Anders kon ze niet wonen in haar mooie huis met een tuin en katten, tussen de grote Nederlandse steden Amsterdam en Den Haag ingeklemd. De Noordzee was ook dichtbij, net als de beroemde tulpenvelden. Wonen in Nederland is erg leuk, maar kan duur zijn. Maar toch, volwassen zijn had erger kunnen uitpakken. Als kind wist ze niet dat je elke dag kon schrijven, muziek maken én dagdromen. En dat het huishouden lastig kon zijn. Net als een lamp vervangen.

‘Wat was dat?’

Er flitste iets voorbij het raam. Was het een vlieg? Een mug? Cathinca kon het niet goed zien in het donker. Misschien kon ze morgen nog eens proberen die lamp te

vervangen, op klaarlichte dag. Ondertussen kwam het magische stof de kamer binnen en vloog naar haar toe. Sommige sprankels vielen op haar handen...

Plotseling had ze een briljant idee. Had ze maar een magische lamp die eeuwig kon branden. Dan hoefde ze nooit meer op een ladder te klimmen om een lamp aan het plafond te vervangen.

De schrijfster besloot haar harp op te bergen in haar tas. Haar vingers raakten de snaren aan, die trilden en een magisch geluid voortbrachten. Ze keek naar de harp, naar de kapotte lamp die op de bank lag en plotseling kreeg ze inspiratie. Ze pakte haar laptop en het witte licht van het scherm verlichtte haar gezicht. De lamp kon wachten. En de muziek kon ook wachten... want het was tijd om te schrijven.

Lang, lang geleden, in andere tijden dan waarin we nu leven, was de wereld vol met elfjes. Het is misschien moeilijk om te geloven, maar ja, het is waar. Er waren waterelfen die in de oceanen zwommen samen met de dolfijnen. Luchtelfen die in de bergen leefden. Aarde-elfen die hollen groeven en in bomen sliepen. En dan waren er de vuurelfen, die in vulkanen leefden, maar zich ook thuis voelden in een kampvuurtje, of in een warm, gezellig haardvuur...

Alle elfen houden van dansen, maar de vuurelfen waren de wildste, vurigste dansers van allemaal. Vooral in de koude winter. Tijdens de donkerste dagen sprongen ze van houtvuur naar haardvuur. Ze grepen de kans aan om hun vrienden en familie weer te zien, net zoals wij dat doen.

Mensen konden hen niet zien. Zij zagen alleen maar vlammen. Maar elk vlammetje, elk vonkje was eigenlijk een klein elfje dat danste.

Het was een paar weken voor Yule, de kortste en donkerste dag van de winter. Een groep mensen gaven een groots feest ter ere van een bruiloft. Ze ontstaken een groot vreugdevuur en allemaal kleine kampvuurtjes eromheen om het duister van de nacht ver weg te houden. Het perfecte moment om te feesten, te springen en te dansen, en dat gold niet alleen voor de mensen, maar ook voor de vuurelfen.

Het kleine elfje Maste maakte een ongelooflijke sprong van de ene vuurkorf naar de andere. Haar rode haar en oranje huid glinsterden in de vlammen. Haar jurkje was roodbruin en had de perfecte lengte om te rennen en rond te vliegen.

‘Hé, Maste!’ zei Gwin, een van haar beste vrienden.

Zijn haar was wilder dan het hare en hij had grotere vleugels. Hij greep haar handen en liet haar net zo lang ronddraaien tot ze vanuit haar ooghoeken sterretjes zag.

Met Gwin was het altijd leuk.

Een mensenman zwalkte langs het vuur en gooide er een paar houtblokken op. Hij had duidelijk te veel borrels gedronken. Gwin grijnsde speels, spreidde zijn vleugels en vloog omhoog. Toen dook hij naar beneden en gaf de man een mep op zijn billen.

‘Au!’ riep de man. ‘Dat brandt!’ De stof van zijn broek smeulde.

‘Je bent een plaaggeest!’ riep Maste naar Gwin en ze lachten allebei vrolijk. Mensen plagen vonden ze leuk. (Dus pas op en kom niet te dicht bij open vuur. Straks bijt een vuurelfje je!)

‘Kom mee!’ zei Gwin en hij sloeg zijn arm om Mastes schouders. Samen buitelden ze naar een klein kampvuurtje, dat niet meer was dan een stapel smeulende kooltjes. Ze waren daar alleen met zijn tweetjes en Maste grijnsde zo breed dat haar wangen er pijn van deden. Gelukkig was haar huid van nature al oranje, anders had Gwin gezien hoe erg ze bloosde. Ze was al jarenlang een beetje verliefd